

[Finansministeren.]

gere Tid vidst, at det var under Forberedelse, men selve Lovforslaget har jeg faaet for nylig. Det maa afhænge af en Undersøgelse, hvilke Erhvervsgrupper man eventuelt kunde tænke sig at tage med. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at det efter min Mening ikke behøver at dreje sig om hele Erhverv. Der var ikke noget i Vejen for, at ligesom man i den nuværende Bogføringslov kun medtager f. Eks. Haandværksvirksomheder, der beskæftiger over et vist Antal Mennesker, kunde man, hvis man fandt det rimeligt, medtage visse Dele af Erhverv, Virksomheder over en vis Størrelse eller noget i den Retning. Men som sagt, noget bestemt kan jeg ikke sige; men jeg kan sige een Ting, som for mig er afgørende, nemlig dette, at det ikke alene er nok, at man gerne vil have noget mere Materiale, end Skattevæsenet hidtil har haft. Det er for mig afgørende, at hvis man faar mere Materiale, skal man være nogenlunde sikker paa, at det ogsaa har en vis Værdi. Ellers kan det næsten være værre end intet.

Det er Grunden til, at der i Lovforslagets Bemærkninger netop under § 3 staar, at der skal ikke blot tages Hensyn til det ønskelige i at faa Oplysninger, men der skal ogsaa tages Hensyn til, om de paagældende Mennesker virkelig er i Stand til at føre et Regnskab. Jeg har haft en hel Del med Regnskaber at gøre under min tidligere Tilværelse og har konstateret, at mange Mennesker har svært ved at føre et saadant Regnskab, at det har nogen Værdi. Det kan skyldes manglende Evner og manglende Uddannelse hos de paagældende, men det kan ogsaa skyldes selve Vanskeligheden ved den Opgave at føre et Regnskab, og her ligger det jo meget forskelligt i de forskellige Erhvervsgrupper.

Da der nu specielt er talt om Landbrug — det ærede Medlem Hr. Stærmosen talte en hel Del om dette, og jeg tror ogsaa, det ærede Medlem Hr. Øllgaard nævnte det —, skal jeg sige, at efter de Studier, jeg har haft Lejlighed til at gøre vedrørende Landbrugsregnskaber, finder jeg, at det er en meget vanskelig Opgave at opstille et godt Landbrugsregnskab; der er her saa mange Produktionsgrene, der griber ind i hinanden, at hvis Billedet virkelig skal være fyldestgørende, kræves der megen Sagskundskab.

Naar det ærede Medlem Hr. Stærmosen talte om den stærke Stigning i Antallet af regnskabsførende Landbrug, er dette jo rigtigt; men hvis man vil have et sandfærdigt Billede, bør man tilføje, at det er Folk,

der kun er regnskabsførende, for en stor Del i hvert Fald, i Kraft af, at de har Regnskabskonsulenter til deres Bistand. Jeg tror, jeg kan sige, at den regnskabskyndige Kapacitet, der staar til Landbrugernes Raadighed, i hvert Tilfælde foreløbig ikke er saa stor, at Tiden er inde til at gøre et stort Fremstød paa dette Omraade. Jeg forstaar, at det ogsaa var det ærede Medlem Hr. Stærmosens Mening, men jeg maa altsaa paa dette Punkt nøjes med at sige, at Undersøgelser og Erfaringer maa afgøre, hvor vidt man skal gaa.

Det ærede Medlem Hr. Øllgaard stillede dernæst et Spørgsmaal vedrørende Forholdet mellem et Par af Straffebestemmelserne, nemlig Forholdet mellem den Bestemmelse angaaende Skatteyderne, der staar i Lovforslagets § 13, Stk. 1, og den tilsvarende Bestemmelse for dem, der erhvervsmæssigt medvirker til Regnskabsopgørelse, altsaa Revisorer, Konsulenter o. lign., som findes i Lovforslagets § 14, Stk. 1. I § 13, Stk. 1, tales der om, at der skal idømmes Bødestraf indtil et vist Beløb eller i særlig grove Tilfælde Hæfte eller Fængsel. I § 14 tales der ikke om Bøde, men, hvor Forholdet er forsætligt, om Hæfte eller under skærpente Omstændigheder Fængsel; det vil med andre Ord sige, at man normalt er strengere over for de professionelle Medhjælpere end over for Skatteyderne selv. For Medhjælperne fastsætter man Frihedsstraf i alle Tilfælde, hvor der foreligger forsætligt Snyderi, medens man for Skatteyderne kun anvender Frihedsstraf i de særlig grove Tilfælde. Det er ganske naturligt, fordi det offentlige maa kunne være en betydelig Tillid til de Folk, der som Revisorer o. lign. har til Erhverv at vejlede andre paa disse Omraader.

Hvad angaar de særlige Udtryk, der er anvendt, nemlig „særlig grove Tilfælde“ for Skatteydernes Vedkommende og blot „skærpente Omstændigheder“ for de andres Vedkommende, vil det efter min Opfattelse sige, at der skal mere til, for at man kan tale om de særlig grove Tilfælde for Skatteydernes Vedkommende, end for at man kan tale om de skærpente Omstændigheder for Medhjælpernes Vedkommende; men det er selvfølgelig en Skønssag. Baggrunden er den, at for Skatteyderne skal man i særlig grove Tilfælde gøre det store Spring fra Bøde til Frihedsstraf, medens man ved Medhjælperne under de skærpente Omstændigheder kun skal foretage det langt mindre Spring fra en Form for Frihedsstraf til en anden, nemlig fra Hæfte til Fængsel.

Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen talte om de ubehjælpomme Skatteydere, og det er rigtigt, at saadanne findes i be-